

Colaboratorii din anul 1931:

dr. Partenie Crișan

Al. N. Gane
primpreședintele Consiliului Legislativ

dr. Aurel Iancu
magistrat Trib. Lugoj

Dr. Kovács Nicolae
magistrat

Petru Malor
șefjudecător la Judecătoria Mixtă Lugoj

Mihal Gh. Mușătescu
judecător Deta, Timiș

Dr. Munteanu

Dr. Carol Nesselrode
judecător consilier

Titus D. Panu
Consilier la Curtea de Apel Brașov

I. Postulache
judecător Hațeg

Liviu Teclu

dr. Ioachim Tolciu
adv. Cluj

Dem. Țigoianu
magistrat

Nicolae G. Vasilescu
avocat, Deputat

BCU Cluj / Centrală
**Banca
Ardeleană și
Cassa de Economii
S. A. R.**

Cluj, Piața Unirii Nr. 32. (Casa proprie)

Fondată în anul
1894

Este cointereseată cu: Banca Chris-
soveloni, București și Banca Comer-
cială Ungară din Pesta, Budapesta

Sucursale:
*Arad, Brașov, Oradea, Sibiu,
Târgu-Mureș, Turda*

CASA DE PĂSTRARE ȘI BANCA

**DE CREDIT DIN
CLUJ SOC. AN.**
CLUJ, PIAȚA UNIRII

Capitaluri
proprii Lei

77,000,000

Efectuază
avantajos
orișice ala-
ceri bancare

**7
SUCURSALE:**
IN DEJ, DICIOȘAN-

MARTIN, ALBA-IULIA ȘI TÂRGU-MUREȘ

BANCA CENTRALĂ

PENTRU INDUSTRIE ȘI COMERT
SOCIETATE ANONIMĂ IN CLUJ
Strada Regina Maria Nr. 1-3

Secția specială
pentru cement - Secția de
Bancă și devize - Execută tot
felul de tranșacțiuni bancare,
plăți pe toate piețele interne
și streine - Depunerile se
fructifică în condițiile cele
mai favorabile

Capital: Lei 50,000.000
Fonduri: Lei 20,000.000

Legături directe cu America!

Jurisprudențe civile

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I-a.
Dec. Nr. 1621-930. Dos. 368. Președ. Er. Mendicevski.

Falsus procurator. — Obligațiunea ce decurge din această calitate. — Vânzare făcută de un coindivizar a lucrului comun.

Tribunalul pe baza probelor administrate a respins acțiunea, iar Curtea de Apel din Cluj, prin decizia supusă recursului a confirmat sentința dată de prima instanță.

Că spre a da această soluțiune, Curtea de Apel constată în fapt că obiectul procesului este o jumătate indiviză proprietatea pârâtului și jumătatea cealaltă proprietate a lui Bucșeneanu Nicolae că pârâtul prin act scris a vândut reclamantului acest imobil întreg, cu prețul de 45.000 lei primind și o parte din acest preț cu suma de lei 4.000; că jumătatea ce aparținea lui Bucșeneanu Nicolae, pârâtul a vândut-o în calitate de mandatar al acestuia fără însă să poseadă un mandat valabil de unde ar rezulta așa cum stabilește Curtea, că pârâtul încheind contractul și în numele lui Bucșeneanu Nicolae, ar fi fost un *falsus procurator*, că din această stare de fapt Curtea conchide în drept că dacă pârâtul în adevăr în calitate de mandatar a vândut proprietatea lui Bucșeneanu Nicolae, în cazul acesta reclamantul pentru jumătatea acestuia nu poate cere act de intabulare dela pârâtul mandatar ci numai dela un mandat, pe care însă reclamantul nu l-a chemat în judecată; că însă dacă pârâtul a vândut cea jumătate de imobil ca *falsus procurator* acțiunea cu privire la această jumătate tot nefundată este deoarece el a înțeles să oblige numai pe Bucșeneanu Nicolae, pe care însă în lipsă de procură nu-l putea obliga; că pe de altă parte Curtea stabilește că reclamantul n'a dovedit că pârâtul de fapt ar fi avut mandat de vânzare conform paragrafului 1008 c.c.a. și deci urmează a fi considerat ca *falsus procurator*; că însă deoarece vânzarea jumătății lui Bucșeneanu Nicolae în aceste condițiuni nu poate produce un act juridic valabil și întrucât este vorba în speță, zice Curtea, de un act de vânzare unitar, urmează că reclamantului nu i se poate recunoaște dreptul nici la jumătate constituind proprietatea pârâtului și deci acțiunea sa este nefundată.

Având în vedere că această soluțiune este critică prin motivul I de casare, prin care se susține că atât Tribunalul cât și Curtea de Apel, prin hotărârile date au violat parag. 902, 1053 și 1061 c.c.a. prin aceea că pârâtul ca vânzător era obligat a preda cumpărătorului obiectul cumpărat, căci în speță pârâtul nu este un mandatar deoarece el i-a vândut în numele său personal și numai pentru a justifica procedeul și dreptul de a vinde, a spus că are mandat cu depline puteri; că ambele instanțe au denaturat înțelesul clar și neîndoielnic al convențiunii în care nici nu se amintește de mandat și nici de mandantele Bucșeneanu; că deci indiferent că pârâtul este sau nu proprietarul

imobilului el trebuie să-i producă act pentru întabulare iar dacă aceasta este imposibil urmează desdăunare.

Considerând că prin actul de vânzare în chestiune pârâtul a înțeles să vândă pe lângă jumătatea indiviză din imobilul litigios în calitate de proprietar și cealaltă jumătate aparținând lui Bucșeneanu Nicolae, vânzare făcută nu în calitate de vânzător al lucrului altuia, ci în calitate de mandatar al proprietarului.

Că este așa și că și reclamantul a înțeles tot astfel deși de fapt nu avea un mandat valabil, este că atât acțiunea cât și apelul au fost formulate de reclamant în acest sens :

Că prin urmare fiind stabilit că pârâtul pentru jumătatea din imobil ce nu-i aparținea a înțeles să angajeze pe proprietarul ei, iar nu pe sine, urmează că instanța de apel a făcut o bună aplicațiune a legii respingând acțiunea pentru acea porțiune deoarece stabilindu-se ulterior că numitul n'a avut mandat pentru vânzarea ei, contractul cu privire la vânzarea acelei porțiuni este nul de unde rezultă că cumpărătorul avea dreptul numai la daune, pe care însă dat fiind că numitul nu le-a precizat prin acțiune, bine au fost respinse fără însă ca prin aceasta, el să fie decăzut din dreptul de a și le formula pe calea unei acțiuni separate.

Că așa fiind, urmează că aceste motive sunt nefondate.

Având în vedere că recurentul mai susține prin recursul său, că instanța de apel a violat și dispozițiunile par. 63 Reg. c.f. cum și dreptul de validitate a obligațiunii în legătură cu aceste texte de lege prin aceea că a stabilit că actul de vânzare este unitar și deci el fiind nul pentru porțiunea lui Bucșeneanu Nicolae este nul în întregime adică și pentru cealaltă jumătate aparținând vânzătorului pârât ceea ce este greșit deoarece în ipoteză că pârâtul este un *falsus procurator* pentru vânzarea jumătății lui Bucșeneanu Nicolae, pentru care vânzare actul este nul, el însă era și este valabil pentru jumătatea ce constituie proprietatea sa.

Considerând că instanța de apel a stabilit în fapt ceea ce se recunoaște și de către recurent că pârâtul i-a vândut jumătate din imobilul în chestiune proprietatea sa și cealaltă jumătate care este proprietatea unui terțiu.

Că prin urmare de aci rezultă că nici obiectul vânzării nu este indivizibil și nici părțile n'au înțeles să încheie contract numaidecât asupra imobilului întreg ca un ce indivizibil.

Că așa fiind urmează că vânzarea făcută de pârât cu privire la jumătatea indiviză din imobilul litigios care este proprietatea sa este perfect valabilă și deci greșit Curtea de Apel a considerat-o nulă când dela părerea greșită că obiectul vânzării ar fi fost obiect indivizibil părere care nu se poate cu succes susține nici pe acea bază că prețul a fost cunoscut prin o sumă globală pentru imobilul întreg ori în această privință este a se pași dela faptul că prețul fixat prin contract într-o sumă globală, deși suma de bani este divizibilă conform

regulelor generale ale dreptului civil, totuși divizarea în raport cu jumătatea obiectului cu privire la care vânzarea se menține nu se poate face decât numai după desbaterea contradictorie asupra acestui punct.

Că deci acest motiv fiind fondat, recursul urmează a fi admis în parte, casându-se deciziunea instanței de apel cu trimitere la aceeași instanță de apel pentru o nouă desbatere și judecare a cauzei conformându-se dispozițiunii art. 54 L. C. de Casație.

Văzând și dispozițiunile procedurii civile cu privire la cheltuelile de judecată în recurs, Curtea le stabilește la suma de 4000 lei.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția III-a.

Dec. Nr. C. III 1883-68-1931. Președinte Victor Pop

Garant. — Solidaritate. — Angajare de lucrări pentru altul fără mandat din partea acestuia. — Obligațiunea personală. — Fals mandatar. — Diferența între dreptul civil și comercial. — Art. 1346 și 1357 c. civ.

Contra sentinței tribunalului prin care l'a obligat pe pârât la plată conform petiției din acțiune, a făcut recurs în casare pârâtul, cerând casarea sentinței și respingerea acțiunii reclamantului și obligarea acestuia la plata tuturor cheltuelilor.

Reclamantul a cerut respingerea recursului și menținerea sentinței tribunalului cu cheltueli.

Pârâtul prin recursul său, a atacat sentința tribunalului pentru violarea normei de drept formal întrucât a înlăturat fără just motiv probațiunea hotărâtă de el, din care au rezultat că el nu a înțeles a se obliga personal față de reclamant pentru suma din acțiune, asemenea și pentru violarea dreptului material întrucât el nici pe baza stărei de fapt stabilită de tribunal nu putea fi obligat la plată.

Curtea asupra acestui recurs :

Având în vedere, că reclamantul, prin acțiunea sa a cerut obligarea pârâtului preot ca garant solidar la plata creanței sale de 33.152 lei 70 bani ce o are față de Ștefan Lukacs antreprenor pentru care pârâtul își asumase garanție solidară;

având în vedere, că tribunalul, prin sentința atacată a stabilit în fapt, că pârâtul preot, prin actul semnat de el în ziua de 11 Octombrie 1927, a luat obligație în numele bisericii greco-catolice din Feiurd însă, fără mandat, la plată materialul furnizat de reclamant pe seama antreprenorului Ștefan Lukacs al cărui echivalent o reprezintă suma din acțiune;

având în vedere că pârâtul conform acestei stări de fapt, neobligându-se personal și în numele său la plată, față de el nu se putea naște obligație de garant, și astfel obligarea lui la plată se lovește de art. 1346 și 1357 c. civ.

Considerând, pe de altă parte, că din faptul că pârâtul fără mandat a luat obligație de plată în numele bisericii greco-catolice din Feiurd, iarăși nu rezultă obligațiunile personale la plată pen-

tru pârât, deoarece codul civil austriac nu cuprinde dispozițiune conform căreia falsul mandatar devine personal obligat pentru îndeplinirea actului contractat de el fără mandat, existând o asemenea dispoziție numai în dreptul comercial.

Considerând deci, că sentința tribunalului și sub acest raport se lovește de dreptul material, că prin urmare sentința tribunalului dată cu violare de lege urmează a fi casată;

și având în vedere că litigiul poate fi rezolvit pe baza stărei de fapt din sentința tribunalului, Curtea evocând fondul a respins acțiunea nebazată a reclamantului devenind fără de obiect corectarea celorlalte motive de recurs ale pârâtului.

Dispoziția relativă la cheltueli se bazează pe art. 424 și 508 pr. c.

NOTĂ. — Curtea, ca instanță de casare prin deciziunea sa, a primit ca stare de fapt stabilită de instanța de fond, că preotul, prin actul scris, a luat obligația pentru plata unei sume de bani în numele Bisericii, fără a fi avut un mandat din partea acestei persoane juridice, și Curtea conchide, că preotul neobligându-se în nume personal, nu poate fi ținut la plată în această calitate, și tot asemenea nu poate fi considerat ca garant.

Conform principiilor și a textelor de lege (art. 1002, 1017 c. c. a.) mandatarul lucrează în numele mandantului și el trebuie să arate terților, cu care contractează, actul din care rezultă calitatea de mandatar. așa că mandatarul, cu drept cuvânt este caracterizat, ca un intermediar (*nudus minister*) ce se interpune între mandant și cel de-al treilea cu care contractează.

Odată fixată calitatea mandatarului, actele pe care le consimte, nu-l obligă, nici chiar în cazul când ar excede limitele mandatului, odată ce el a arătat terțului puterile mandatului, or acesta a putut cunoaște întinderea aceluia mandat.

Aceasta fiind regula, astfel cum rezultă din textul art. 1017 c.c.a.; totuși mandatarul, care excede puterile mandatului, rămâne responsabil față de terțul cu care a contractat în aceea calitate, când el, fie din imprudență ori cu rea credință n'a încunoștiințat conținutul exact al mandatului, și astfel terțul, în urma unei induceri în eroare, a consimțit la act; și în această ipoteză, obligațiunea mandatarului își are sorgintea în greșala sau culpa sa.

Tot asemenea, mandatarul rămâne responsabil față de terțul cu care a contractat în cazul când din împrejurări rezultă, că el a luat asupra-și faptul mandantului, și anume, că el va duce la îndeplinire obligațiunea, dacă mandantul ar refuza ratificarea actului contractat peste limitele mandatului, ipoteză în care mandatarul trebuie considerat, că a consimțit la un raport contractual cu terțul.

În această ordine de idei, jurisprudența, interpretând art. 1346 c.c.a., admite, că orice declarație a cuiva, care este de natură să inspire credinței încredere, că datornicul va plăti la timp creanța, se consideră ca garanție, și anume, când din

circumstanțe rezultă neîndoelnic, că creditarea s'a făcut numai sub impresiunea acelei declarațiuni.

Fără îndoială, că Curtea a făcut o aplicațiune exactă a principiilor generale de drept, dar nu este mai puțin adevărat, că este îndoelnic împrejurările de fapt, pe cari instanța de fond era dator să le fixeze amănunțit, nu ar fi rezultat obligațiunea de plată a preotului, luată în scris, pentru achitarea materialelor necesare clădirii Bisericii sale.

Al. Ulvianu

Jurisprudențe comerciale

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția III-a
Dec. Nr. 1560-931. Dos. 485-929. Pres. Al. Alexandrescu

Cont curent. — Recunoașterea lui. — Consecințele — Forța probantă a registrelor neregulate ținute. — Art. 287, 31, 32 c. com.

Având în vedere că prin motivele I și V de casare, recurentul se plânge de violarea art. 31 și 287 cod. com., săvârșite de Curtea de Apel prin aceea, că în darea soluțiunii s'a întemeia pe cărțile comerciale ale intimății și pe recunoașterea contului curent din partea lor, cu toate că din expertiza efectuată se constată multe greșeli în registrul condus de intimată;

Considerând că art. 287 cod. com. prevăzând că recunoașterea contului curent, nu exclude facultatea de a justifica eroarea sau înșelăciunea, implicit pune în sarcina celui ce invoacă existența unei atare împrejurări să o dovedească, iar potrivit art. 31 și 32 din cod. com. registrele comerciale pot avea forță probantă chiar și în cazul când în ele se găsesc nereguli, dacă față cu împrejurările existente merită totuși încredere;

Considerând, că în speță cum s'a arătat mai sus, Curtea de Apel nu s'a întemeiat exclusiv pe registrele intimății și pe recunoașterea contului curent de către recurenți, ci și pe o serie de alte elemente de probațiune (martori, expertiză) din cari își formează convingerea asupra împrejurărilor, că recurenții nu au făcut o plată dublă, precum și că în speță nu există înșelăciune, astfel că Curtea de Apel, prin soluția dată, sub acest raport a procedat în conformitate cu prevederile textelor citate și deci și motivele I și IV de casare sunt neîntemeiate.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția II-a.

Dos. Nr. C. II. 51-1932. Președinte Dr. I. Papp

Concordat preventiv. Art. 7 alin. I. — Numai apelul în contra admiterii în principiu este exclus. — În privința celorlalte măsuri hotărâte de tribunal

se poate face uz de căile de atac prevăzute de dreptul comun. În contra încheierii prin care se fixează cheltuelile de procedură apelul este admisibil în principiu.

În contra părții din încheierea prin care tribunalul a fixat suma de 800 lei, drept cheltueli de procedură a concordatului preventiv, petentul a făcut recurs în termen legal cerând reformarea ei în sensul ca să se reducă suma de mai sus la 4000 lei, motivând că activul său este de 800.000 lei, și nu are mulți creditori, așa că spesele procedurii nu pot depăși această sumă.

Asupra acestui recurs Curtea, văzând că deși aliniatul I, al art. 7 din legea pentru concordatul preventiv, edictează, că hotărârea tribunalului prin care se admite în principiu concordatul nu poate fi atacată cu apel, mai văzând, că același articol reglementează și alte măsuri preparatorii și de altă natură, pe cari tribunalul le ia în legătură cu hotărârea sa de principiu dată asupra concordatului, fără însă, ca în aliniatele următoare ale citatului articol să excludă apelul contra acestor dispoziții, cari de multeori pot fi importante trebuind a fi supuse unui eventual control a instanțelor superioare, astfel Curtea constatând admisibilitatea recursului (apel) contra dispozițiilor hotărârii dată de tribunal conform art. 7 al legii pentru concordatul preventiv, cu excepția hotărârii dată în principiu, conform cu alin. I al aceluiași articol.

In fond:

Curtea examinând conținutul dosarului, deciziunea atacată și motivele de recurs, constată că suma fixată de tribunal în baza aprecierii conform art. 7 al legii concordatului preventiv din 1930, este corespunzătoare în raport cu spesele de procedură ce se vor ocaziona și'n consecință recursul fiind nefondat a trebuit respins ca atare.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția II-a.

No. C. II 110/16/1931. Președ. Dr. Pompei Micșa prim-preș.

Cambie. — Justificarea calității posesorului de cambie. — Cel ce primește o cambie în alb prin simpla predare și o completează punându-se beneficiar în ea nu a ajuns în posesia cambiei pe calea cambială și ca atare trebuie să tolereze toate excepțiunile pe cari debitorii le-a putut valida față de posesorul original.

Motive. — Sentința tribunalului ca instanță de apel, pârâții au atacat-o cu recurs în casare, cerând casarea ei și evocând fondul, respingerea acțiunii.

Reclamantul a cerut respingerea recursului ca neîntemeiat.

Contra mandatului de plată cambial pârâții au înaintat excepțiuni, sus ținând, că la 11 Octombrie 1928 între pârâții și N. N. tâmplar din Cluj, a intervenit un contract de lucrări, pentru săvârșirea cărora s'a stipulat de comun acord prețul de 7000 Lei, pentru acoperirea acestui preț pârâții

au eliberat cambiile împrorocuate. Pârâtii n'au primit contravaloarea cambiilor, întrucât N. N. n'a satisfăcut contractului de lucrări. Având în vedere, că reclamantul n'a ajuns în posesia cambiilor pe cale cambială, adică prin girul posesorului original al cambiilor (prin girul lui N. N.), reclamantul este o persoană de rea credință și ca atare, trebuie să sufere toate excepțiunile, pe cari pârâtii le-a putut valida față de posesorul original N. N.

Pârâtii au cerut ascultarea martorului N. N. pentru dovedirea afirmațiunilor lor.

Reclamantului înaintea judecătoriei a recunoscut, că polițele le-a primit dela N. N.

Având în vedere, că conform polițelor originale, prezentate de reclamant la desbaterea de azi, reclamantul n'a ajuns în posesia polițelor împrorocuate prin girul posesorului original al cambiilor, pe cale cambială, ci prin simplă predare, complectând cambiile, date în alb, că el este beneficiarul polițelor :

Conform jurisprudenței constante și conform recunoașterii reclamantului, făcută la desbaterea de azi, reclamantul nu se poate considera ca o terță persoană de bună credință, ci ca o persoană de rea credință și în consecință pârâtii îi pot opune toate excepțiunile personale, ce derivă din raportul nemijlocit dintre ei și antecesorul reclamantului N. N.

Având în vedere, că pârâtii au voit să dovedească cu ascultarea martorului N. N. că condiția eliberării polițelor a fost primirea contravaloării și că n'au primit contravaloarea.

Tribunalul a săvârșit o omisiune esențială când n'a ordonat ascultarea martorului N. N. și n'a stabilit starea de fapt în privința afirmațiunilor pârâților, deci sentința tribunalului a trebuit casată cu trimitere.

Dispoziția referitoare la cheltuelile de recurs se bazează pe art. 543 și 508 alin. ultim din pc.

Jurisprudențe procedurale

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția III-a Dec. Nr. 1302. Dos. Nr. 327-1931. Preș. A. Alexandrescu *Procedură prejudiciară ca condiție a intentării acțiunii în daune. Art. 180 p. 2 p.c. — Legea specială pentru asigurarea angajaților pentru caz de boală și accidente (XIX : 7907).*

Considerând că dispozițiile art. 180 pct. 2 din pr. civ. sunt categorice, întrucât nu admit introducerea unei acțiuni civile în cazul când legi speciale pretind în prealabil procedura prejudiciară înaintea unei instanțe impusă de acele legi speciale.

Că, în cazul de față legea specială pentru asigurarea angajaților pentru caz de boală și accidente — legea XIX : 1907 — prin art. 82, admite o acțiune directă față de patron numai în cazul când vinovăția patronului (dol sau culpă) a fost stabilit în prealabil prin sentință judecătorească.

Că din cele de mai sus rezultă, că *procedurile civile trebuie să-i premeargă o procedură penală, prin care să se stabilească vinovăția patronului după gradăția de dol sau culpă.*

Considerând că din dosar și din decizia ata-cată cu recurs rezultă că recurenta în temeiul art. 180 a pr. civ. a cerut în apel ca Curtea să constate că în speță neexistând o sentință penală premergătoare care să stabilească vinovăția patronului, potrivit art. 82 din legea XIX : 1907, nu se poate porni acțiune directă contra patronului astfel că bine a fost stins procesul de Tribunal și deci trebuie respins, iar Curtea nu s'a ocupat de această cerere, fără însă a arăta pe ce temeiuri juridice o îndepărtează, ci, găsind că reclamantul după accident a fost angajat cu o leafă mai mare decât capacitatea redusă de muncă, consideră și hotărăște că dânsul poate pretinde despăgubiri dela societatea pârâtă.

Că astfel fiind, Curtea comite un exces de putere o nemotivare precum și o omisiune esențială așa că motivele I și II de casare fiind întemeiate, recursul urmează a fi admis, fără a se mai discuta motivul III, care devine fără interes.

In fond

Considerând că în speță fiind constant că nu există o sentință penală premergătoare care să stabilească vinovăția patronului, obligația impusă de art. 82 din legea XIX : 1907, potrivit principiilor expuse mai sus nu se poate porni acțiune civilă contra patronului, așa că apelul este nefondat și urmează a se respinge ca atare.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I-a. Dec. 1534-931. Dos. 2235-1929. Preș. T. Mageru, consilier *Formularea motivelor de recurs. — Nerespectarea legii curței de casație. — Nulitate.*

Asupra chestiunii dacă recursul de față este formulat conform art. 36 al 3 din legea Curții de Casație.

Având în vedere că art. 36 al. 3, din legea C. de Casație, prevede că motivele de recurs vor trebui să fie formulate în prima parte sub forma enunțiativă cu totul rezumată indicându-se numai textul de lege ori principiul de drept violat și în ce sens anume, iar în a doua parte să urmeze dezvoltarea și argumentarea.

Considerând că *precizarea textului de lege ori a principiului de drept a cărui violare se impută instanței de fond cum și a sensului, în care s'a săvârșit violarea lor, constituie o condițiune neapărat necesară pentru ca instanța de recurs să poată exercita controlul său asupra exactității în drept a soluțiunilor date de instanța de fond, deoarece întinderea acestui drept-de control este condiționată de întinderea și cuprinsul criticelor formulate în scris prin motivele de recurs.*

Având în vedere că în speță prin motivele de casare așa cum sunt formulate, recurentul nu s'a conformat dispozițiunilor textului de lege, suszis, deoarece prin ele nu se arată nici textul de lege și nici principiul de drept, care vor fi fost violate

de instanța de fond, ci se expune fapte fără a fi însoțite de o argumentare, făcându-se astfel imposibilă o examinare a exactității soluțiunii instanței de fond.

Având în vedere că această nesocotire a condițiilor prescrise în mod imperativ prin textul de lege suscitată fiind de natură a atrage nulitatea recursului, urmează a se anula recursul de față.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I-a.
Dec. Nr. 85-1932. Dos. Nr. 1549-930. Preș. Eugen Bănescu
Schimbarea acțiunii. — Cerere subsidiară alternativă. — Mijloc de apărare. — Motiv de casare neanunțat. — Art. 188. p.civ.

Din cele stabilite prin sentința Tribunalului, se constată că părțile au cumpărat imobilul în litigiu pe prețul de 600.000 lei, intimatul fiind trecut în cartea funduară cu o pătrime din acest imobil;

Că însă dânsul n'a contribuit la prețul de cumpărare decât cu suma de 50.000 lei, iar restul de 550.000 lei fiind achitat de intimată, urmează a i se restitui acesteia 100.000 lei, care împreună cu cei 50.000 lei achitați de recurent constituie tocmai prețul unei părți din imobil, asupra căruia acesta rămâne proprietar întru cât susținerea intimatei că numitul ar fi renunțat la dreptul de proprietate asupra acelei părți, a fost găsită nefondată.

Că în ce privește obiecțiunea recurentului că intimata și-a schimbat acțiunea reconvențională, atunci când a cerut în subsidiar restituirea sumei de 100.000 lei, și această schimbare numită conform regulilor de procedură civilă nu putea s'o facă, deoarece recurentul n'a consimțit, instanța de fond o înlătură cu motivarea că subsidiarul cerut nu este o schimbare de acțiune, ci numai o cale de apărare față de pretențiunile recurentului.

Că la această motivare a Tribunalului, Curtea mai adaugă în ce privește obiecțiunea recurentului făcută în apel, referitor la cheltueli de judecată, că bine Tribunalul le-a compensat întru cât ambele părți sunt în parte câștigătoare.

Având în vedere că această acțiune este criticată prin recursul de față, în care recurentul prin motivul I, susține că prin deciziunea atacată s'au violat paragrafele 188 și 189 pr. civ. prin aceia că intimata, nu putea să schimbe acțiunea prin subsidiarul cerut, iar recurentul nu putea să fie obligat la restituirea prețului achitat de intimată în comptul său, pe baza acestei cereri inadmisibile, conform textelor de lege mai sus citate.

Considerând că potrivit dispozițiilor art. 188 pr. civ. este exact că după ce pârâțul și-a asumat procesul, reclamantul nu-și mai poate schimba acțiunea fără consimțământul pârâțului.

Că în speță însă nu este vorba de o schimbare de acțiune deoarece intimata reclamantă în acțiunea reconvențională, pe cale de apărare a putut să ceară să i se restituie suma pe care a achitat-o pentru recurent cu ocazia cumpărării de către acesta a acelei părți, fără ca apărarea a-

ceasta, conform art. 188 pr. civ. să fie considerată ca modificare de acțiune.

Că prin urmare fără violarea textelor de lege suscitată, bine Curtea de apel a considerat subsidiarul intimatei ca o cale de apărare a sa, față de pretențiunile recurentului, iar nu ca o schimbare de acțiune, și deci cu drept cuvânt i-a respins această obiecțiune, astfel că motivul acesta este nefondat.

Asupra motivului II prin care se susține că numai cu violarea art. 7 și 8 din legea accelerării s'a admis subsidiarul cerut de intimată desi el a avut loc după întâmpinarea făcută de recurent, la acțiunea reconvențională ceea ce față de art. 7 și 8 din suszisa lege este inadmisibil.

Considerând că în adevăr Curtea prin deciziunea sa, nu se ocupă de această chestiune.

Că însă întru cât recurentul n'a făcut motiv de omisiune urmează că motivul acesta nu poate fi luat în considerare.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția I-a.
Dec. Nr. C. I. 1613-179-1931. Președ. dlui I. Mănescu, preș.
Suspendarea executării decizilor Curților de Apel. — Instanța Competentă. — Sesizarea garanției depuse, când și cum se poate face Art. 71 l. C. de C.

În contra încheierii Tribunalului Cluj, datată în 23 Februarie a.c., prin care s'a ordonat liberarea recipisei Ad-ției Financiare Nr. 9322-930, constatătoare că pârâțul, în proces, depusese suma de 142.185 lei, la mâna reclamantului prin avocatul lor Dr. A. C.; pârâțul a făcut recurs în termen, cerând reformarea acestei încheeri și în fond respingerea cererii reclamantului.

Curtea examinând conținutul dosarului constatată în fapt următoarele:

Pârâțul pentru a evita executarea deciziunii acestei Curți cu Nr. C. III. 1179-928 prin care fusese condamnat în favoarea reclamantului cu suma de 142.185 lei, a cerut Tribunalului, cu petiția înregistrată sub Nr. 1361-926 din 26 Febr. 1930, ca în baza art. 71 din legea Curței de Casație să suspende executarea deciziei Curței de Apel, anexând în același timp recipisa sus arătată.

Tribunalul desi nu avea competența de a rezolva o asemenea cerere conform al. II a textului vorbit, totuși prin încheierea sa cu Nr. 1361 din 12 Aprilie 1930 a admis suspendarea execuției fără ca să ordone, ca recipisa de consemnare să fie luată în depozit. În urmă recursul respingându-se de Inalta Curte de Casație cu decizia Nr. 1238-930, reclamantii, fără ca să ceară măcar sesizarea sumei afiliate consemnate, cer deadreptul liberarea recipisei de consemnare pentru îndeostularea lor și Tribunalul prin încheierea, astăzi atacată cu recurs a ordonat liberarea sumei consemnate la mâna reclamantilor.

Având în vedere că potrivit art. 71 din Legea Curței de Casație, în caz când partea câștigătoare va pune în lucrare hotărârea Curței de Apel care este considerată ca definitivă; partea condamnată poate cere suspendarea acestei puneri în lucrare,

adică când în speță reclamantii ar fi făcut cerere de executare a deciziei Curții de Apel care le conferă drepturi, pârâțul ar fi putut obține suspendarea acestei executări. Deci *atâta vreme cât nu se probează că partea câștigătoare a pus în lucrare hotărârea creatoare de drepturi, cererea de suspendare este fără obiect și prematură.*

Având în vedere că în speță reclamantii n'au făcut nici o cere de executare a deciziei Curții de Apel, care le consfințea dreptul, cerere care de altfel trebuia făcută conform art. 71 din Legea Curții de Casație la Curtea de Apel; Tribunalul nu numai ilegal, dar și fără competență a ordonat suspendarea.

Totuși trecând peste această ilegalitate, care din cauză că nu s'a atacat cu recurs a rămas definitivă, reclamantul câștigând procesul la Inalta Curte de Casație, ca urmare și în executarea drepturilor câștigate, nu ia calea executării așa cum este reglementată de legea de execuție, ci se mărginește ca printr'o petiție să ceară Tribunalului, eliberarea pe seama sa, a sumei consemnate, și Tribunalul admite.

Având în vedere că *din momentul ce art. 71 din L. C. de Cas., cere o cauciune părții care vorește să oprească o punere în lucrare a unei decizii, nu exclude continuarea acelei execuții și nici nu scutește pe parte de formele executării dacă drepturile rămân aceleași, prin respingerea recursului, și cu atât mai mult dacă de fapt nici nu fusese făcută o cerere de executare, avantajul părții câștigătoare rămâne numai că de data aceea urmărirea are efect mai sigur fiind vorba de o sumă consemnată. Rațiunea care dictează, ca să se facă formele de execuție, exceptându-se cazul de invoială a depunătorului, este că la o execuție, are dreptul de intervenție și alți creditori, cum de altfel s'a întâmplat și în speță, suma consemnată fiind poprită în parte, de un alt creditor.*

Toate acestea, dacă ne-am găsi în cazul art. 71 din Legea Curții de Casație dar nefiind în acest caz, ci în cazul când la dosar se găsește depusă o recipisă de consemnare a unei sumi, cu atât mai mult Tribunalul nu putea să o libereze reclamentului fără o urmărire în regulă.

Că așa fiind, recursul este fondat, încheierea Tribunalului trebuie reformată și cererea de eliberarea recipisei trebuie respinsă..

Dată în Camera de Consiliu
Oluj, la 23 Iunie 1931.

I. Mănescu președinte, G. Haupt votant, M. Balasau referent.

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția III-a.

Nr. C. III. 1540/9/1931. Președinte Dr. Victor Popp
Cererea de justificare. — Inadmisibilitatea art. 451 și urmă. Pr. Civ. 44, 73 legea de accelerare.

Motive. — Curtea la desbaterea ținută în cauză, în ziua de 12 Octombrie 1931, prin deciziunea sa, Nr. C. III 1540. 6. 1931, a anulat apelul pârâțului ca netimbrat.

Pârâțul prin petiția înaintată în ziua de 19

Octombrie 1931, pentru scăparea termenului de desbatere din 12 Octombrie 1391, face cerere de justificare.

Având în vedere, că *justificarea prevăzută de art. 451 și următorii din procedura civilă ardeleană este aceeași cale de atac a unei decizii, ca și opoziția cunoscută de procedura română a vechiului Regat.*

Considerând că potrivit dispozițiilor art. 14 din legea pentru accelerarea judecăților deciziunile Curților se pronunță *fără drept de opoziție;*

Că în conformitate cu dispozițiunile art. 73 din aceeași lege dispozițiunile contrarii din legile de procedură în vigoare pe întreg teritoriul Țării; se abrogă;

Că din *legea accelerării suprimând dreptul de opoziție, cererea de justificare a pârâțului este inadmisibilă și Curtea a respins-o ca atare.*

Jurisprudențe penale

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II-a.
Dec. Nr. 6008-929. Dos. 6473. Președinte C. Chiselită, cons.

Recurs declarat de apărătorul special, ridică dreptul de a face recurs celui pe care l'a reprezentat. Lipsa de interes de a se mai comunica decizia Curții de Apel, reprezentatului. Respingerea recursului făcut de reprezentat ca inadmisibil. Art. 425 p. p. — Infracție continuativă. Art. 462 și 463 c. p. — Cazurile de aplicare a art. 92 c. p.

Asupra recursurilor făcute de acuzatul Atanasie Gliga și de apărătorul său contra sentinței Curții de Apel Oluj s. I-a cu No. P. I. 1863-1928-8 din 21 August 1929, prin care confirmându-se în ceiace privește pedeapsa, sentința Tribunalului Alba secția I-a numitul Atanasie Gliga a fost condamnat la 3 ani temniță grea, la excluderea dela funcțiuni publice cum și la suspendarea drepturilor politice pe timp de 5 ani, în baza art. 462, 463 cod. pen. art. 50 n. c. p. art. 381 p. 2 cod pen. combinat cu art. 383 al. I. t. II. 388, 96, 100, 92, 484 c.p.

Având în vedere că acuzatul a declarat recurs înaintea Tribunalului Alba, în ziua de 3 Septembrie 1929, cu ocaziunea publicării sentinței Curții de Apel.

Văzând art. 425 proc. pen.

Considerând, că în conformitate cu dispozițiunile acestui text se va comunica cu acuzatul numai în cazul dacă acesta s'a prezentat la desbatere apelatorică principală fie personal fie printr'un apărător special.

Că, în speță, *constatându-se din procesul verbal de audiență, că acuzatul a fost reprezentat la desbaterea apelatorică principală printr'un apărător special, greșit și cu violarea lui art. 425 s'a dispus ca sentința să i se comunice; legiuitorul neînțelegând să acorde acuzatului în cazul mai sus arătat dreptul de a ataca sentința Curții de Apel, rezervându-se acest drept pe seama apărătorului său special, care a susținut apărarea în fața instanței de apel.*

Că, prin consecință, recursul făcut în speță de acuzat urmează a se respinge ca inadmisibil.

Având în vedere că apărătorul acuzatului invoacă cazurile de nulitate prevăzute de art. 385 pct. 1. a) și p. 3 proc. pen.

Având în vedere că instanța de fond pe baza probelor administrate constată în fapt, că acuzatul în virtutea funcțiunii sale de agent de urmărire la percepția Teiuș încredințat cu măsurarea și încasarea taxelor de înregistrare după contractele de vânzare-cumpărare, a încasat în timpul dela 22 Martie 1928 până la 25 Februarie 1929, dela reclamantii Ioan Hațegan și alții în mai multe rânduri taxe de înregistrare în sumă de 114.234 lei pe care și-a însușit-o, iar pentru a zădărnici descoperirea faptelor a înregistrat nume și sume false în registrele și chitanțierele, destinate pentru înscrierea încasărilor.

Că, prezentându-se reclamantii Cernat Toma și Ana Berna la acuzatul spre a plăti niște taxe de înregistrare după contractele de vânzare-cumpărare vechi, acuzatul susținând neadevărul ca fiind contracte vechi, trebuie plătită taxa dublă — prin această amăgire a indus în eroare pe numiții reclamantii și încasând dela cel dintâi 211 lei și dela secundul 127 lei, le-a eliberat chitanțe numai pentru sume mai mici, iar restul l'a reținut pentru sine.

Având în vedere, că *primul fapt, constituie crima de sustracțiune în funcțiune prevăzută de art. 462 cod. pen. calificată conform art. 463 cod. pen. comisă în mod confituativ, fiind stabilit că sustragerea banilor a fost efectuată de acuzat cu ocaziunea îndeplinirii unor operațiuni efectuate în virtutea funcțiunii sale de agent de urmărire și pentru a împedea descoperirea faptelor, acuzatul a falsificat acte publice.*

Că, faptul al doilea întrunește elementele componente ale crimei de exerocherie penală de art. 50 n, cp. art. 381 pct. II c. p., întrucât acuzatul a comis faptul în calitate sa de funcționar public în scopul de a realiza beneficii materiale ilicite, cauzând vătămaților un prejudiciu material.

Că, deci în vederea celor expuse, primul motiv de casare tras din greșita calificare a infracțiunilor are a fi privit ca nefondat.

Considerând, că întrucât nu s'a constatat în favoarea acuzatului circumstanțe atenuante atât de numeroase sau atât de însemnate ce ar justifica aplicarea art. 92 cod pen. deci reducând pedeapsa sub minimul legal, instanța de fond n'a săvârșit cauza de nulitate prevăzută de art. 385 p. 3 proc. pen., prin aceia că a refuzat să aplice citatul art. 92 cod. penal.

Că, deci, motivul II, de casare este asemenea nefondat și ca atare recursul apărătorului urmează a se respinge.

Pentru aceste motive, curtea, în numele legii; respinge recursurile făcute de Atanasie Gliga și de apărătorul său în contra sentinței Curții de Apel Cluj, secția I-a cu No. P. I. 1863-1929-a din 21 August 1929.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II-a. Dec. Nr. 160. Dos. Nr. 6531. 1932. Președ. Dl. D. Opreșcu
Comunicarea hotărârei Curții de Apel. — Când trebuie făcută. — Recurs făcut pe baza comunicării ilegale. — Art. 425 p.p.

În ce privește recursul declarat de acuzat în urma comunicării deciziei Curții de Apel, făcută de Tribunalul Turda S. I, la termenul de 9 Iunie 1931;

Considerând că *conform art. 425 proc. pen. hotărârea Curții de fond se comunică acuzatului numai în caz când nici el și nici apărătorul său nu au asistat la desbaterea principală din apel.*

Având în vedere că din procesul verbal de audiență din 22 Aprilie 1931, rezultă că la dezbaterea apelatorie principală a fost de față apărătorul special, care a și declarat recurs verbal chiar în ședință;

Că în asemenea situațiune, *numai prin violarea dispozițiunilor art. 425 proc. pen. s'a mai făcut comunicarea deciziei către acuzat, comunicare, care rămânând inoperantă și fără efect de unde urmează că și recursul declarat de acuzat cu acea ocaziune este inadmisibil și urmează a se respinge ca atare.*

CURTEA DE APEL CLUJ, Secția III-a.

Nr. P. III 2484. 1931. Președinte P. Rădulescu

Pentru insultele adresate unui funcționar, referitoare la viața sa privată, nu se cere autorizație prealabilă a autorității superioare. Art. 9 punctul 6 legea apărării onoarei

În contra sentinței tribunalului Hunedoara secția II, prin care a reformat sentința judecătorecii Brad și a achitat pe acuzatul Gagyi Andrei în baza art. 326 pct. 4, lezatul a făcut recurs pe motiv că instanța de apel, greșit a aplicat în speță art. 9 și 6 din legea apărării onoarei, pentru că insulta săvârșită de acuzat nu s'a referit la exercițiul funcției sale.

Procurorul de Curte a cerut respingerea recursului ca nefondat.

Având în vedere că lezatul a dat în judecată pe acuzat pe motivul că acesta l'a insultat cerând pedepsire alui pentru delictul de insultă prev. de art. 2 și pedepsit conform art. 4 din legea A. O. Că judecătoria Brad, după administrarea probelor a constatat că culpabilitatea acuzatului în această infracțiune și l-a condamnat la 500 lei amendă. Că acuzatul făcând apel Tribunalul Hunedoara S. II-a, l'a achitat motivând că lezatul este funcționar de stat și ca atare conform art. 9 p. 6 din legea A. O. nu putea porni acțiune penală fără autorizarea autorității sale superioare.

Având în vedere că în conformitate cu art. 9 p. 6 din legea pentru apărarea onoarei, *acțiunea publică pentru insultă și calomnie nu se poate deschide fără autorizație prealabilă dacă acesta a fost săvârșită față de un funcționar public și se referă la exercițiul funcțiunii acestuia.*

Considerând că deși lezatul este funcționar public insultele adresate lui nu sunt în legătură cu funcțiunea sa.

Considerând că astfel tribunalul a aplicat greșit legea în speță art. 9 pct. 6 l. a. o. și stabilind că există o cauză care exclude deschiderea procedurii penale, a săvârșit cazul de nulitate prev. de art. 385 pct. 1, c. p. p.

Pentru aceste considerente, Curtea

Pentru cazul de nulitate prev. de art. 385 pct. 1. c. a casat sentința tribunalului și considerând că judecătoria Brad, bine a constatat culpabilitatea acuzatului, a menținut sentința dată de această instanță.

TRIBUNALUL BRAȘOV, Secția II-a

No. P. II 1102-1931-4.

Cazurile când se poate ține dezbateri fără prezența acuzatului.

În cauza penală pornită contra acuzatului Gh. Răgăduneanu pentru șantaj, cuprins în actul de acuzare al Parchetului cu Nr. 3833, Tribunalul ca instanță penală participând președintele Ilie V. Purdilă judecător de sedință dl. P. Apostolescu cum și dl. Octavian Munteanu grefier, în prezența d-lui Ioan Mardare procuror ca acuzator public a acuzatului lipsă, la desbaterea principală publică ținută în ziua de 9 Februarie 1932, ascultând acuzarea și apărarea a dat următoarea

În baza art. 326 punctul 1 proc. pen. achită pe acuzatul Gheorghe Răgădunescu, comerciant din comuna Câmpulung, județul Muscel.

Motivare. — Dl. procuror lasă la aprecierea Tribunalului atât ținerea dezbaterii, în lipsa inculpatului cât și stabilirea culpabilității.

Având în vedere, că conform articolului 302 proc. pen. ardeleană desbaterea principală nu se poate ține în lipsa inculpatului;

Că această dispozițiune este cerută de lege, în interesul apărării inculpatului pentru a nu se vedea condamnat fără a se fi putut apăra cum reiese și din întreaga economie a procedurii penale ardelene în special art. 336 punctul 1.385 ultimul aliniat 386.387 aliniatul ultim și altele.

Că prin urmare, în cazul când ca în speță, cum se precizează mai jos, faptul pentru care inculpatul este dat judecării n'ar constitui vre-o infracțiune penală, desbaterea poate fi ținută și în lipsa acuzatului cu atât mai mult, cu cât această omisiune nu este prevăzută sub sancțiunea nulității pentru a putea constitui cazul de nulitate prevăzut de art. 384 p. 5, iar cel din art. 384 punctul 6 nu l-ar putea invoca decât inculpatul în baza art. 386 proc. pen., care însă în cazul achitărei n'are nici un interes a-l invoca.

Că tot astfel se procedează de fapt și în caz de amnestie, cum s'ar putea proceda și în caz de prescripție, lucrul judecat fiindcă în materie penală acestea trebuiesc invocate din oficiu, ori în

lipsa totală de dovezi, pentru că fără probe nu se poate da o sentință de condamnare.

Că, în genere în caz de achitare evidentă o amânare ar fi inutilă și cauzatoare de cheltueli și pierdere de timp, părților și statului împovărând și bunul mers al Justiției fără nici o utilitate.

Pentru aceasta s'a ordonat ținerea dezbaterii principale în lipsa inculpatului citindu-se în baza art. 313 proc. pen. actele și declarațiunile martorilor, cari nu pot fi aduși, decât cu mare greutate fiind cu domiciliul în județele Brașov și Muscel.

In fond. — Având în vedere că din rechizitoriul parchetului Tribunalului Brașov, declarația inculpatului și scrisoarea acestuia află la dosar, precum și declarația vătămatului și martorilor se constată în fapt următoarele :

Inculpatul în luna Ianuarie 1930, printr'o scrisoare adresată vătămatului, care e primar al comunei Fundata jud. Brașov, fiindcă acesta nu-i îndeplinesc o procedură anterioară cu Preotul Cărmănuș l-a făcut atent că cel puțin de astă dată să i-o îndeplinească prin omul trimes anume, fiindcă în cazul contrar judecătorul din Câmpulung îl va amenda cum îi spusese la primul termen cu 1000 de lei.

Considerând, că acest fapt, nu poate constitui delictul de șantaj prevăzut de art. 350 c. p. fiindcă lipsește atât elementul esențial al intențiunei conf. art. 75 c.p., întrucât scopul imediat urmărit de inculpat era acel de a atrage atenția vătămatului asupra sancțiunei legale, în caz de neîndeplinirea procedurii, cât și cugetul de a dobândi pentru sine sau pentru altul beneficii materiale, care asemenea e un element esențial al acestui delict.

Că faptul acesta neconstituind nici o altă infracțiune în baza art. 326 aliniatul 1 proc. pen. a trebuit să fie achitat.

Pentru aceste motive redactate de dl. Președinte Ilie V. Purdilă s'a hotărât conform dispozițiunii.

Brașov, la 9 Februarie 1932.

Adnotare. — Rezolvarea ce a dat, în mod definitiv Trib. Brașov speței ce i-a fost supusă spre judecare este o soluționare a următoarei teme : Se poate judeca un acuzat, fără să fie față, după procedura Ardeleană ?

După procedura penală română, indiscutabil că se poate judeca.

Procedura penală ardeleană are ca principiu general, nu numai că nu se poate judeca acuzatul fără să fie prezent, dar nici măcar desbaterea nu se poate ține fără prezența lui.

Aceasta rezultă din art. 530 al. II, 540 al I, 302 Acest principiu are ca corectiv, cazul de anulare a sentinței; prevăzută de art. 384 al I. p. c. care trebuie avut în vedere din oficiu de instanța imediat superioară potrivit art. 384 al. ultim, 404, p. penală și 34 n. p. p.

Dela acest principiu îngăduie procedura penală două excepții: una în procedura judecătoreii de ocol și anume când acuzatul este dat judecării

pentru contravenție sau delict pedepsibil numai cu amenda (art. 530 și 540) și, alta în procedura specială Curței de Apel și anume atunci când acuzatorul făcând apel contra achitărei, se întrevede de Curte o rezolvare favorabilă acuzatului.

Chestiunea care se pune acum și pe care cu mult curaj și nu fără rațiune a ridicat-o Tribunalul de Brașov eset dacă trebuie să privim aceste dispozițiuni ale legii de un formalism rigid și intangibil, sau trebuie să-l ameliorăm cu ajutorul dispozițiilor din alte texte vecine și cu rațiunea care nu ne îndoim că a avut-o în vedere legiuitorul.

Creдем că datoria judecătorului nu este de a privi textul unui articol de lege în mod strict și izolat, când în colaborare cu alte texte și cu rațiunea, salvează interesul justițiabilului, ideea de justiție, munca zadarnică și o pagubă morală sau materială.

Așa fiind, rațiunea dictează, ca atunci când rezultatul este observat de judecător ca inevitabil, fie de este fie de nu este prezent la *finerea dezbaterii acuzatului* în special pentru cazurile enumerate de art. 326 p. 1, 3, 4 pr. p. judecătorul să păsească la soluționarea procesului.

Aceasta cu atât mai mult când texte îi vin în ajutor fie direct fie prin analogie.

În sprijinul acestei păreri avem art. 301 al. 6, 306 al. II partea finală 322 p.p. care dă latitudine instanței să aprecieze dacă este cazul de amânare sau judecare. Apoi dacă potrivit art. 432 al. 4 și 5 se dă dreptul Curței de Apel că atunci când acuzatorul a făcut apel pentru ca acuzatul achitat să fie condamnat, să poată să aducă decizie de menținerea achitărei fără prezența acuzatului, pentru ce n'ar putea-o face aceasta și prima instanță când cu tot principiul riguros din art. 302 ar vedea că este cazul a se aduce o sentință favorabilă acuzatului în lipsa sa.

Potrivit art. 326 p.p. instanța este obligată să vadă dacă fapta pentru care s'a ridicat acuzarea este sau nu infracție, dacă subsistă o cauză care împiedecă începerea procedurii ori exclude imputabilitate sau stinge punibilitatea și în fine dacă lipsește autorizarea, exprimarea dorinței sau plângerea prealabilă.

Pentru ca instanța să-și îndeplinească această obligație trebuie să vie acuzatul să le atragă atenția?

Tribunalul observă foarte bine, că prezența în instanță a acuzatului, este cerută de lege în interesul apărării, ori când instanța este chemată să observe anumite reguli ce salvează interesele acuzatului și le observă, atunci de ce s'ar mai deranja acuzatul, care de data aceasta merită cu adevărat atenția instanței și justiția ar întârzia cu o hotărâre inevitabilă, împovărându-și lucrările și lipsind de loc pe condica de termene pentru un alt termen o altă cauză?

Cine s'ar putea plânge de hotărârea dată. Acuzatul în nici un caz. Acuzatorul de asemenea

nu s'ar putea plânge că prin lipsă dela debateră a acuzatului i s'a făcut situația mai rea. Prezența acuzatului nu putea să schimbe acuzarea nici cazurile prevăzute de punctele 3 și 4 din art. 326 p.p. Acuzatorului îi rămâne calea de atac pentru apreciere asupra fondului căci aceasta este de interes pentru el.

Ar mai rămâne de un interes, sarcina impusă instanței de apel de a cerceta din oficiu cazul de nulitate prevăzut de art. 384 p. 6 adică împrurarea că dezbateră s'a ținut fără prezența persoanei care conform legii nu se poate înlătura.

Mai întâi de toate această nulitate privește o regulă de procedură. Pentru călcarea unei reguli de procedură, potrivit art. 386 p.p. cum bine observă Tribunalul, nu se poate face apel, pentru că a adus folos acuzatului.

Cu atât mai mult dacă nu pentru această căcare de procedură s'a făcut apel ci pentru alte cauze, încă nu se poate sesiza din oficiu, instanța de apel pentru cazul de nulitate prevăzut de art. 384 p. 6, pentru bunul motiv impus de art. 386, așa ca instanței de apel nu i-ar mai rămâne de cenzurat decât dacă bine s'au rău a aplicat tribunalul dispozițiunile art. 326, dacă s'a motivat apelul în sensul acesta și numai ca o consecință a constatărei negative, s'ar ridica la valoare lipsa acuzatului.

În practică însă această teorie urmează a se aplica cu multă precauțiune.

E drept, că în speța tranșată de Trib. Brașov, aplicarea teoriei de mai sus, a fost ușurată de împrejurarea că din cauza lipsei martorilor, și greutatei mari și a cheltuelilor nepotrivit de mari ca ei să fie aduși, potrivit art. 313 din procedură, s'a cetit actele dela dosar și a putut repede să-și dea seama că se găsește în cazurile prevăzute de art. 326 proc. pen.

Dar dacă instanța nu s'ar putea pune la adăpostul art. 313, și dacă ar trebui să asculte martori în cazul acesta aplicarea teoriei ar avea riscuri.

Se poate hazarda instanța să procedeze la audierea martorilor fără prezența acuzatului? Dacă audierea martorilor ar fi favorabilă acuzatului n'ar fi nimic de obiecționat. Dar dacă îi sunt defavorabile? În cazul acesta nu-i așa că trebuie amânată dezbateră, adus acuzatul și din nou și martorii?

Art. 324 p.p. este categoric în această privință „Instanța își poate întemeia sentința sa, numai pe probele administrate în cursul dezbaterii principale.”

Totuși teoria rămâne de aplicat atunci, când însuși faptul așa cum se impută acuzatului nu constituie infracțiune, cea ce face fără interes probațiunea; cazul autorității lucrului judecat și cazurile de sub p. 3 și 4 a articolului 326 căci acestea se pot constata din actele dosarului, constatare permisă de art. 313 p.p.

I. Mănescu

Jurisprudențe la alte legi

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția III-a.
Dec. Nr. 1525. Dos. 1639-1930. Preș. Ar. Alexandrescu
Acțiunea în contencios nu poate fi primită atunci când contra abuzului de autoritate există o anumită cale de atac indicată de o altă lege. O urmărire chiar abuzivă, are a fi rezolvată în fața instanțelor indicate de legea de urmărire, nu de legea contenciosului administrativ.

Având în vedere că din decizia atacată cu recurs și actele de la dosar se constată, că Ministerul de Finanțe prin ordinul circular No. 340.620 din 18 Decembrie 1929, a dispus ca intimata firmă „Cinematograful Omnia” să plătească o diferență de impozit în sumă de 39.360 lei, iar în caz contrar, să-i aplice măsurile legale pentru perceperea și urmărirea veniturilor publice, dispunând în executarea acestui ordin, ca administrația Financiară să urmărească pe intimată pentru plata acestei sume; Că în contră acestei decizii, intimata întreprinzând acțiune în contencios, și cerând anularea sus zisei decizii a Ministerului Finanțelor, Curtea de Apel i-a admis-o și a dispus ca Ministerul de Finanțe să-i restituie intimatului suma de 39.360 lei, compensându-o cu alte sume, ce aceasta va avea să plătească fiscoi ca taxe și impozit către Stat.

Având în vedere că atât în legea de urmărire cât și în legea contenciosului administrativ nu există înscrisă nici o dispozițiune sau decădere pentru cel vătămat de un act de urmărire, care să-i interzică dreptul de a uza de calea prevăzută în legea contenciosului administrativ și că tot așa este exact, că în principiu, instanțele judecătorești înaintea cărora sunt expres lămurite prin legile a căroro aplicare se cere, pot trage argumentul pentru interpretarea lor și din tăcerea legii, însă aceasta cu condițiunea ca interpretarea să fie logică și în concordanță cu principiile legii ce trebuie a fi interpretată, și al doilea să nu contrazică legea sau celelalte legi în legătură cu cea dedusă în discuția instanței de judecată.

Considerând, că interpretarea dată de Curtea de Apel articolului 1 din legea contenciosului administrativ, că se poate introduce o acțiune în contencios contra unui act de dispozițiune al Ministerului de Finanțe pentru plata unui surplus de impozit, nu este o interpretare bazată pe o argumentație decisivă, fiindcă consecința admiterii ei, ar fi în contrazicere cu alte legi, și ar abroga categoric dispozițiuni importante din legea de urmărire.

Că tăcerea legii de urmărire în ceiace privește posibilitatea introducerii și a unei acțiuni pe cale contencioasă contra actelor de urmărire făcute pe baza ei, își are explicația în faptul că în legea de urmărire legiuitorul neavând să se ocupe decât de procedura de urmat în materie de urmărire, el nu a putut prevedea și alte căi de atac, pe care legi posteroare ei le-ar fi putut prevedea pentru cei preținși vătămăți în vre-un drept al lor.

Că dacă s'ar admite, că se pot ataca și pe calea prevăzută de art. 1 actele de urmărire ce sunt susceptibile de a fi anulate și pe calea acțiunii prevăzute de art. 34 din legea de urmărire, atunci această interpretare ar veni în contrazicere și cu principiile generale din procedura civilă, în ceia ce privește organizarea judecăților, căci în dreptul comun general nu se prevede pentru valorificarea unui drept decât o singură cale la o singură instanță competențe, cu drept de apel la instanța superioară și cu o singură procedură de urmat, pe când pentru anularea unui act de urmărire făcut pe baza legii de urmărire ar exista două instanțe absolut diferite de a le judeca și fiecare după o procedură specială, adică partea vătămată printr'o urmărire ar putea să uzeze, după simpla sa voe, sau de calea contestațiunii prev. de art. 34 din legea de urmărire, sau să se adreseze prin o acțiune în contencios înaintea Curții de Apel, procedură neprevăzută în dreptul comun și care, în lipsa unei dispozițiuni precise din lege, nu poate fi admisă numai prin simpla interpretare dată unui text din legea contenciosului, bazată pe cererea lui.

Că, de asemenea, această interpretare ar avea de efect și că o mare parte din dispozițiunile procedurale din legea de urmărire să fie implicit abrogate, pentru că în legea de urmărire este prevăzută prin art. 34, dreptul pentru cel ce se pretinde vătămat prin o urmărire ilegală, se poate face contestație la instanțele arătate în lege, însă pentru a evita contestațiunile temerare cari nu ar fi făcute decât în vederea de a întârzia plata debitului către stat și pentru asigurarea încasărilor s'a prevăzută prin legea de urmărire un termen scurt de 10 zile numai, înăuntrul căruia se poate introduce contestație, cum și obligația pentru contestator de a fi justificat tot în acest termen și depunerea sumei urmărite.

Ori dacă cel urmărit are putința să atace și pe calea contenciosului administrativ această urmărire, dispozițiunile acestea de procedură luate de legea de urmărire nu și-ar mai putea avea aplicarea, căci în legea contenciosului nu este prevăzută dispoziția de a se depune suma urmărită.

Că este inadmisibil, a se crede, că din simpla tăcere a art. 1 din legea contenciosului, fără să existe vre-o altă dispoziție, ar reși că ar fi înțeles autorul legii contenciosului să abroge dispozițiunile de așa mare interes pentru Stat, prev. în legea de urmărire, ci este logic și rațional a admite numai că legiuitorul contenciosului nu a făcut nici o mențiune despre drepturile ce avea deja deschise o cale de atac, contra actului arbitrar, și nu a legiferat decât pentru acele drepturi cari nu aveau nici o cale deschisă pentru a fi apărate.

Că, dar, Curtea de Apel a dat o rea interpretare a art. 1 din legea contenciosului administrativ și numai cu exces de putere a putut admite, ca fiind bine introdusă pe calea contenciosului administrativ acțiunea intimatului făcută contra actului de dispozițiune a Ministerului de Finanțe pentru încasarea unui surplus de impozit, astfel că

primul motiv de casare fiind fondat, recursul câtă a fi admis și în fond a se respinge acțiunea ca inadmisibilă, fiind fără interes a mai discuta și motivul II.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I.
Dec. Nr. 921 din 6 iulie 1931. Preș. V. Șandor, consilier

*Hotărâre definitivă dată în materie de stare civilă.
In ce măsură are puterea lucrului judecat.*

Potrivit disp. art. 5 din legea din 12 Decembrie 1923, hotărârea definitivă pentru constatarea morții prezumate, ține loc de act de moarte și va fi înscrisă după cererea părții interesate, sau din oficiu, în registrul de morți de unde rezultă că, hotărârea odată devenită definitivă, a dobândit autoritate de lucru judecat și numai în cazurile prevăzute de art. 7 din lege, adică când dispărutul se reîntoarce sau se dovedește existența lui, efectele hotărârei prin care s'a declarat moartea prezumate, vor înceta și hotărârea definitivă va fi revizuită după cererea celor interesați sau a procurorului, cu aceeași procedură și aceleași căi de atac, cu care a fost dată.

Prin urmare în speță *intrucât nu este vorba de reîntoarcerea dispărutului și nici de stabilirea existenței lui, ci numai de stabilirea, prin martori, a datei morții lui, spre a se modifica acea stabilită prin hotărârea primă care a rămas definitivă, aceasta nu se poate face căci s'ar viola disp. art. 5 și 7 din suszisa lege; deci bine Tribunalul a respins apelul, confirmând hotărârea primei instanțe cu privire la stabilirea datei morții prezumate a numitului.*

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția III-a
Dec. Nr. 202. Dos. Nr. 1529-931. Președ. Ar. Alexandrescu
Prezumția stabilității în funcțiune. — Incadrarea conform legei de organizare a ministerelor constituie o prezumție de definitivare a funcționarului? — Art. 199 din legea le org. a Min. și 64 din legea Statutului funcționarilor.

Având în vedere că, Curtea de Apel, prin considerentele sale, motivează, că intimatul ar fi dobândit stabilitatea sa în funcțiune pe baza art. 6 din lege și 48 din regulamentul Statului funcționarilor publici, prin faptul că Ministerul prin decizia No. 118.530 din 1931, în urma hotărârei Comisiunii instituită conform art. 199 din legea de organizare a Ministerelor, l'ar fi încadrat ca impiecat cl. I-a în serviciul exterior la circ. Deva.

Considerând că, *Comisiunile intituite conform art. 199 din legea de organizare a Ministerelor, au avut atribuția limitată numai la încadrare și reprimizarea funcționarilor din Administrația Centrală și Exterioară a Ministerelor în funcțiunile stabilite prin lege și regulamentul ei de aplicare, iar nu să se pronunțe și asupra definitivării lor în funcțiune care este de competența exclusivă a Comisiunii de propuneri și înaintări, prevăzute de Statutul funcționarilor publici.*

Considerând că prin art. 64 din Statutul func-

ționarilor publici, se prevede că sunt stabili, funcționarii care la data punerii în aplicare a acestei legi, au avut o vechime de 5 ani, sau dacă nu, au avut această vechime și îndeplinesc condițiile de admitere, s'a pronunțat asupra definitivării lor Comisiunea de propuneri în înaintări.

Considerând că în speță stabilindu-se atât din decizia Curtii, cât și din actele dela dosar, că intimatul nu a avut la punerea în aplicare a statutului funcționarilor publici 5 ani împliniți în funcțiune și că nici Comisiunea de propuneri și înaintări nu s'a pronunțat asupra definitivării sale în funcțiune, deci în conformitate cu sus citatul text, el nu avea stabilitatea în funcțiune și că această situație Ministerul putea să-i reducă postul său pe cale bugetară.

Că dar Curtea de Apel decizând că intimatul a avut stabilitate în funcțiune și că Ministerul nu putea să reducă postul său pe calea bugetară, cu exces de putere a violat dispozițiunile art. 64 din Statutul funcționarilor publici și a dat o greșită interpretare art. 199 din legea de organizare a Ministerelor, încât motivul de casare fiind fondat, recursul urmează a se admite, iar în fond pentru aceleași motive acțiunea se respinge.

INFORMAȚIUNI

Din străinătate

Regimul administrativ și dreptul englez

Într'un articol bogat în exemple bine alese pe care îl publică „Revue du droit public et de la science politique en France et à l'étranger“ d. P. Baratier studiază „Regimul administrativ și dreptul Englez.“ Dela început se pune marea antiteză a concepțiilor juridice britanice și continentale. După dreptul Englez după cum l-a proclamat Dicey, dreptul administrativ al tipului continental este incompatibil cu regimul legalității proprii a Angliei.

„Regimul lezei, zice el, principiul egalității a tuturor în fața ei nu s'ar concilia cu existența imunității sau al garanției asigurate funcționarilor, nici cu jurisdicția autonomă a tribunalelor administrative.“

Însă, și în aceasta consistă interesul studiului d-lui Baratier, Anglia a trebuit să recunoască „că oarecari servitori ai Statului nu ar putea fi urmăriți pentru actele făcute în exercițiul funcției lor; cum este cazul judecătorilor, ofițerilor de poliție, a agenților vamali și ai regiei.“

De acolo rezultă că în alte cazuri, acolo unde funcționarul britanic răspunde personal, ca și individul, de daunele cauzate prin execuția unui ordin de serviciu, „administrația nu se găsește ipso facto degajat de orice responsabilitate, afară de aceea a ministrului în fața parlamentului?“

Jurisprudența consacră, în sfârșit, iresponsa-

bilitatea puterii publice: „Coroana incapabilă de a comite sau autoriza un delict civil, nu poate fi condamnat a-și ține angajamentele contractuale de cât în măsura în care ea consimte.“

Această concepție care este bazată pe principiul inițial că regele nu poate nici să autorizeze nici să săvârșească o nedreptate, va părea foarte rigidă unui lector continental și unui lector francez în particular, Consiliul de Stat Francez fiind mai liberal decât justiția engleză.

Ceeace a contribuit la formarea doctrinei britanice, este că în ochii unui supus al Majestății Sale britanice un judecător administrativ apare ca fiind parte în procesul angajat contra Coroanei. El este funcționar înainte de a fi magistrat. Inșă, după părerea d-lui Baratier, judecătorii de drept comun ar fi împovărați dacă li s'ar atribui și procesele administrative.

„Parlamentul a fost constrâns de împrejurări de a atribui competența în această materie organelor administrative sau comisiunilor speciale. Aceste atribuțiuni quasi judiciare au fost încredințate institutului „Education Commission“, „National insurance commissioners“, etc. Ceeace este mai grav este că deciziunile lor sunt de cele mai multeori definitive, nefiind acordat nici o cale de recurs particularilor la tribunalele de ordin judiciar.“

Ceva mai mult, continuă dl. Baratier, cel vătmănat este adesea împiedecat de marile cheltuieli de procedură.

„Coroana se bucură de privilegiul de a nu plăti propriile sale cheltuieli. Este adevărat, că nu ar fi tocmai complăzant ca ele să fie impuse adversarului. În practică cel ce este în conflict cu coroana trebuie, oricare ar fi sfârșitul conflictului, să plătească propriile sale cheltuieli“ cu toate că acest principiu a fost atenuat în unele cazuri printr'o lege recentă.

Cum dreptul englez ignoră jurisdicțiunea administrativă și că puterea executivă este controlată exclusiv de Parlament, regulile edictate de puterea executivă scapă cu totul controlului justiției de drept comun.

„Or, acest „rules and orders“ se înmulțește de câțiva ani cu o rapiditate neliniștitoare“. Dl. Baldwin a semnalat, în anul 1929, această îngrijorare.

Foarte adesea ori, Parlamentul a edictat astfel de dispozițiuni, că a pus tot mai mult la adăpost puterea executivă, de orice acuzațiune de ilegalitate.

Toate aceste probleme, care sunt rezumate aci pe scurt, nu au fost lipsite de preocuparea juristilor englez și opiniunea publică se alarmează fiind că particularitatea sistemului tradițional se manifestă foarte clar. Se simpte necesitatea unei profunde reforme. S'a și propus proiecte pentru a pară aceste inconveniente.

In realitate, conchide dl. Paul Baratier, nu s'a

făcut nimic, cu toate că problema, dat fiind caracterul său tehnic, nu este dintre acelea care pasionează masa electorală. Totuși parlamentul britanic va trebui mai curând sau mai târziu să rezolve această problemă dacă se îngrijește să scape de o dictatură administrativă infinit de apăsătoare. Englezii vor trebui să aleagă într'o reîntronare a puterii lor judecătorești în cadrele regimului tradițional de legalitate și stabilirea regimului administrativ integral, cu garanțiile și controlul său, așa cum funcționează pe Continent.

(„Le Mois“)

— *Reforma electorală în Brazilia.* — Un proiect de reformă electorală, supus guvernului, prevede sufragiul universal direct, votul secret, reprezentarea proporțională, votul femeilor și validarea mandatelor numai de autoritatea judecătorească.

Legi apărute

Orariul stabilimentelor comerciale, M. Of. Nr. 120 din 26 Maiu, pag. 3411.

Lege pentru modificarea legii asigurărilor sociale și extinderea ei parțială pe întreg teritoriul țării, M. Of. Nr. 122 din 28 Maiu, pag. 3142.

Norme pentru protestul efectelor de comerț, M. Of. Nr. 123 din 30 Maiu, pag. 3466.

Tarif postal, telegrafic, telefonic, etc., și radiofonic, M. Of. Nr. 123 din 30 Maiu, pag. 3477.

Regulamentul pentru organizarea corpului statisticienilor, M. Of. Nr. 123 din 30 Maiu 1932, pagina 3466.

Lege pentru situația în armată a instructorilor de educație fizică, M. Of. Nr. 123 din 30 Maiu, pagina 3468.

Lege pentru modificarea tarifului vamal de import, M. Of. Nr. 123 din 30 Maiu, pag. 3468.

Stagiul militar al elevilor Academiei de arhitectură, M. Of. Nr. 124 din 31 Maiu, pag. 3514.

1. Lege pentru organizarea aeronauticeii, publicată în M. Of. Nr. 129 din 5 Iunie, pag. 3595.

2. Lege pentru modificarea org. Ministerului Armatei, publ. în M. Of. Nr. 132 din 8 Iunie, pagina 3676.

3. Decizie pentru punerea în aplicare a legii pentru modificarea asigurărilor sociale, publ. în M. Of. Nr. 132 din 8 Iunie, pag. 3695.

4. Decizie pentru interpretarea art. 24 din legea vânatului publ. în M. Of. Nr. 133 din 9 Iunie, pagina 3715.

5. Decizie pentru administrația, controlul și încasarea veniturilor provenite din apele de munte, publ. în M. Of. Nr. 133 din 9 Iunie, pag. 3715.

6. Instrucțiuni pentru aplicarea legii cumulului, publ. în M. Of. Nr. 139 din 16 Iunie, p. 3850.

Nr. 942—1932 cf.

PUBLICAȚIE DE LICITAȚIE

În chestia de execuție „Lăpușana Soc. An. din Târgul Lăpușului contra Băile Stoiceni Soc. Anonimă din Târgul Lăpușului, judecătoria a ordonat licitațiunea în baza supraofertei asupra imobilelor situate în comuna Stoiceni circumscriptia judecătorei Târgul Lăpușului, cuprinse în cartea funduară a comunei Stoiceni, Nr. coalei 37, numerii topografici următori:

151, 152, 153, 232, 233, 1443—1447, 1469—1472, 1492—1509, 150, 154/1, 155/1, 156 1, 204—206, 207/1, 207/2/2, 208—214, 214a/2, 215—217, 215a/2, 218/2, 219/2, 220/2, 221¹/_a, 221/2/2, 222¹/₂, 222/2/2, 223—229, 223a, 224a/1, 224a/2, 230/1, 231/1, 234 2, 235/2, 236/2, 237/2, 238/2, 239/2, 240/2, 241/2, 241a/2, 242/2, 242a 2, 243/2, 243a/2, 244 2, 245/2, 246, 247/1, 247a/2, 249, 250/1, 250a/1, 252, 253/1, 253a/1, 255, 256/a, 1510—1513, 1511/a, 1511/b, 1371, 1372/1, 1379/b, 1379/a, 1487, 1391/2, 1408/2, 1391/1, 1408/1, 1374—1376, 1427—1432, 1432a, 1432b, 1433—1440, 1435a, 1438a, 1440a, 1442/2, 1441, 126/2, 478a, 1364, 1365, 124, 125, 113, 118, 119, 127, 128, 138, 1, 148, 251, 254, 256b, 257, 268, 269, 1, 280a, 281, 282, 258, 273, 274, 1527, 1527a, 115/2, 117/2/2, 137, 1448, 1449, 1516, 1517, 1519, 1520, 1452, 139, 140, 138/2, 1322/2, 142, 143, 145—147, 266, 267, 272, 1, 272/3, 278a, 279a, 283a, 283a/2, 265, 130, 148/1, 148/2, 1522, 1316, 1523, 506/1, 506a/1, 1048/1, 1049/1, 1049a/1, 1346a, 1347a, 1423, 1423a, 131, 134, 1515, 157, 165, 167, 159, 160, 162, 1518, 1514a, 1514/2, 154/2, 231/2, 1488, 1489, 155/2, 156/2, 230, 2, 1409, 1377/3, 1378 cum și 13 case cu 51 camere, arător, fânață, pășune, pădure, grădină; în total 150 jughere 963 stp. în preț de strigare de 71.500 lei cu susținerea dreptului uzufruct viager asupra Nr. top. 159. 160. 162. a lui Anton Dochie în 1/6 parte.

Asupra Nr. top. 1518 a lui Griguță Titiana în 1/2 parte.

Asupra Nr. top. 1515 văduvei Iesenac Gizzella.

Coala Nr. 117; Nri. top. 161. 163, fânaț 316 stp. una jumătate parte în preț de 220 lei.

Coala Nr. 119, Nri. top. 415. 417. 420, 507, 508, 552. 561/1, 568. 768, 879, 930, 1275, 1277, 1385, 1386, 1399, 1400, 18/800 parte în preț de 150 lei.

Coala 120, Nri. top. 641.677, 18/748 parte, în preț de 100 lei.

Coala 129, Nrii. top. 1490, 1491, fânaț 641 stp. 7/8 parte, în preț de 165 lei.

Coala 139, Nr. top. 1451, fânaț 340 stp. 1/2 parte în preț de 55 lei.

Coala 140 Nr. top. 269/2, 271, 336. Un jugăr 950 stp. 1/2 parte în preț de 440 lei. Coala 154 Nr. top. 1424 arător 2 jughere 1340 Stp. 1/2 parte în preț de 550 lei coala. Nr. 155 Nr. top. 1484, 67 stp. 1/3 parte, în preț de 10 lei, cu susținerea uzufructului lui Griguță Titiana în 1/2 parte, coala

156, Nr. top. 1514; fânaț 92 stp. 1/2 parte în preț de 22 lei.

Coala 157 Nr. top. 129, 543 stp. în preț de 132, 1/2 parte cu susținerea 1/2 parte a uzufructului văduvei Perhaite Ileana.

Coala 209 Nr. top. 1450, 287 stg. 1/2 parte, în preț de 110 lei, cu susținerea 1/2 parte a uzufructului Griguță Catalina și Titiana, coala 253 Nr. top. 137, 1317-a, 467 stp. 1/4 parte în preț de 55 lei, cu susținerea uzufructului Griguță Melente.

Pentru încasarea creanței de lei 189.000 și accesorii; a Băncii Albina S. A. Sibiu de lei 2.098.100 lei și a Băncii de Scont și Schimb din Ardeal de 50.000 lei și accesorii.

Licitația se va ține în ziua de 27 Iulie 1932 ora 9 a. m., în localul Oficiului Cărții Funduare, ușa Nr. 13.

Imobilele nu pot fi vândute pe un preț mai mic decât prețul de strigare.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc 10 la sută din prețul de strigare în numerar sau în efecte de cauție, socotite după cursul fixat în art. 49 al legii execuționale sau să predea chitanța, constatând depunerea judecătorește prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație.

Cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare dacă nimeni nu oferă mai mult — este dator să întregească imediat 10 la sută din prețul oferit.

Judecătoria rurală Târgul Lăpușului, Secția cf. la 15 Iunie 1932.

judecător (ss) Bârsan

România
PRIMUL PREZIDENT

al

INALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Nr. 12.071 — 5 Iulie 1932.

Domnule Președinte,

Răspunzând adresei Dvs. Nr. 103-932, am onoarea a vă face cunoscut că la toate secțiunile Inaltei Curți de Casație, termenele pentru judecarea recursurilor primite dela instanțele de fond, se pun din oficiu, fără a fi necesară vre-o intervenție a părților sau a reprezentanților lor, în cazul când taxele de timbru, portării și porto poștal sunt achitate în întregime, sau depuse în timbre de valoare corespunzătoare.

Prim Președinte, ss. D. Volanschi

Prim magistrat asistent, ss. indescifrabil

Domniei-Sale

Domnului Prim Președinte al Curții de Apel Cluj, Secția. I-a.

Pentru conformitate: V. Lupăș

» FRIGIDAIRE «

**Mai rece ca ghiata
Mai eficient ca ghiata
Mai sanatos ca ghiata**

Frigul pentru nevoile casnice,
comerciale și industriale pro-
dus în mod automat pe cale
electrică. Pentru demonstrații
vă stă cu plăcere la dispoziție

AUZOMECANICA S. A. CLUJ

**Strada Regina Maria Nr. 10
Calea Dorobanților Nr. 18**

Reprezentanța generală:

Leonida & Co. S. A. din București

„Auto-Mecanica” Societate Anonimă

Depozit de cauciucuri.
Piese de schimb și accesorii
Str. Reg. Maria 10
Telefon 2-16
Cluj

**Reprezentanța
generală:**

Garaje, benzină și ulei.
Atelier de reparațiuni
Cal. Dorobanților 18.
Telefon 4-89
Cluj

Leonida & Co. București

Reprezentant al automobilelor

Chevrolet, Cadillac, La Salle, Pontiac și Oakland
renumitele uzini a lui General Motors